

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

*kogu pere
jõulurõõm*

Happily Inc

6. RAAMAT

Originaali tiitel:
Susan Mallery
Happily This Christmas
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2020 by Susan Mallery, Inc
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B11397321
ISBN 978-9949-82-827-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Minu lemmikmerejalaväelastele Willile, Peterile, Ben Z-ile,
John ja Ben S-ile. Meie „kohtumine“ leidis aset väga ootama-
tus olukorras ja ma pean seda igavesti kalliks. Tänan, et mul
õnnestus olla teie rivistuse väga väike osa.

ESIMENE PEATÜKK

TEISTE inimeste väljavihastamine oli üks asi. Selle vastu ei olnud Wynn Beauchene'il mitte midagi. Peamiselt sellepärast, et enamasti olid need inimesed väljavihastamist väärt. Aga iseenda väljavihastamine? Mis värk sellega oli? Esiteks oli see täielik ajaraiskamine ja lisaks polnud sel mingit mõtet. Ainus lahendus oli mitte käituda nagu kuueteistaastane plika, kes on pesapallurist sisse võetud. Wynn oli täiskasvanud inimene, üksikema, kellel oli edukas ettevõte ja elu, millega ta oli väga rahul. Kui ta oligi oma nägusast naabrist sisse võetud, tuli ikkagi teha lapsikustele lõpp: mitte seista tänavapoolse akna all ja lootna, et ta satub meest nägema, vaid marsida naabermajja, koputada uksele ja öelda... Ja öelda...

„Ma olen täielik idioot,“ porises Wynn – ja mitte esimest korda. Kuigi ta kujutas ette, kuidas ta „marsib naabermajja“, ei tulnud tal ühtki head mõtet, mida öelda, kui mees ukse avab.

Tere, Garrick. Mõtlesin, et me võiksite, noh, tead küll, minna teinekord välja.

Tõesti? Kas siis nii alustatakse jutuajamist? Kas seda ei peaks tegema kuidagi peenemalt? Võib-olla tuleks öelda, et tal on hea

meel, et mees on olnud viimase aasta tema naabriks, ja et kui tore see on, et mees on politseinik, ja kuidas kõik nende tänava elanikud on rahul, et ta pargib politseiauto oma maja ette. Kuigi Happily Incis ei kujutanud kuritegevus endast probleemi, sest kuritegevust ei olnud, aga ikkagi oli hea, kui su naabriks on politseinik. Kuigi, võttes arvesse, kuidas mees oli suvel muru niites... ilma särgita!... välja näinud, oli Wynni huvi mehe vastu isiklikum. Kuigi see ei tähenda, nagu ta poleks meest varem märganud – oli küll. Kuni muruniitmise hooajani oli tal õnnestunud meest ignoreerida, aga nüüd polnud see enam võimalik ja novembrikuu oli juba käes ja ta polnud astunud ühtki sammu, et viia nende mitte-suhe lehvitamise ja teretamise staadiumist edasi, ja siin ta nüüd oli, passis tänava-poolse akna all ja oli valmis endale vastu pead andma.

Põhjuseks oli see neetud kohtingute värk. See ei kukkunud tal välja, sest ta ei teinud seda kuigi sageli. Põhjuseid oli palju ja väga vähesed neist olid huvitavad, aga viimase viie või kuue kuu jooksul oli ta hakanud mõtlema, et võib-olla oli käes aeg mitte-kohtingute reeglist loobuda, et tal oleks ka isiklik elu. Aga kuigi ta oli päris palju *mõelnud*, polnud ta *tegemiseni* jõudnud.

„Ma pole nii äpu,“ pomises ta, ignoreerides sisehäält, mis sosistas talle, et nagu näha võib, on küll.

Asi oli lihtsalt selles, et igas muus eluvaldkonnas oli ta väga võimekas. Wynni neljateistkümnepäevastel pojal Hunteril olid koolis käitumisprobleemid? Wynn tuli sellega suurepäraselt toime. Tellimus tööl läks nihu? Kõikimõki. Emotsionaalses kriisis sõbranna? Wynn oli kohe platsis, et sõbrannat kallistada ja temaga rääkida. Aga mis kohtingutesse puutus – või õigupoolest tahtmisses kohtingutel käia – või mõtlemisse, et Garrick oli seksikas ja tema poja vastu imekena ja et viimasel ajal oli tal tahtmine, et nad õpiksid teineteist paremini tundma, siis selle koha pealt oli Wynn saamatu. Hullempi veel – ta oli täielik õnnetusehunnik.

Selle tõestuseks seisis ta elutoas akna all, vahtis mehe maja ja ootas, et mees tuleks koju. Oli laupäeva õhtupoolik. Wynnil oli tegemist küllaga ja mitte ükski neist tegemistest ei eeldanud mingi mehe tühja parkimiskoha vahtimist.

Kui vaid selles mehes poleks olnud miskit. Aga oli. Ja mitte üksnes kogu seda pika kasvu ja laiade õlgade värki, kuigi see oli väga kena, samuti nagu mehe hallid silmad ja tumedad juuksed, aga Wynni tähelepanu ei köitnud tegelikult mitte see, vaid pigem tõi, et kuigi Garrick oli alati sõbralik ja meeldiv, oli temas midagi salapärast ja ohtlikku. Jabur, aga tõi, ning sarnaselt enamiku üsnagi intelligentsete naistega, kes oleksid pidanud targemad olema, ei õnnestunud ka temal panna vastu mehele, kes paistis igati tore ja meeldiv, aga kelles võis olla ka midagi pisut ohtlikku.

Wynn keeras pilgu aknast ära parasjagu hetkel, kui köögist kostis „trill“. Läänud kööki, võttis ta ahjust kaks plaati küpsistega. Sest, uskuge või mitte, aga ta oli küpsetanud šokolaaditükikestega küpsiseid. Asi oli just nii hull.

Oh, mitte küpsetamine – ta oli Hunterile ikka ja jälle küpsetanud ja suure tõenäosusega teeb ta näo, et on ka need küpsised küpsetanud pojale. Ainult et ei olnud. Wynn oli küpsetanud küpsised mõttega viia need Garrickile – heanaaberliku žestina, mis viib – loodetavasti – vaimuka jutuajamise, naermise ja mehe ülestunnistuseni, et tal on olnud viimased kuud tahtmine Wynn välja kutsuda.

Mis tähendas, et šokolaadiküpsistest loodeti väga palju.

Wynn lükkas veel kaks küpsiseplaati ahju, lülitas taimeri sisse ja oli peaaegu jõudnud kõik ahjust tulnud küpsised jahutusrestile tõsta, kui uksekell helises.

Wynn sammus läbi elutoa ja tõmbas välisukse lahti – ning leidis lävel Garricki.

Garrick ei olnud politseivormis, vaid kandis teksaseid ja T-särki. Mehe suu oli naerul nagu ikka, see lõi Wynni hingetuks.

„Tere, Wynn,“ ütles Garrick madalal ja seksikal häälel – kuigi see võis olla osalt Wynni soovunelm. „On sul hetk aega?“

„Ikka.“

Wynn astus kõrvale, et mees sisse lasta, ning murdis pead, mis küll lahti. Ta oli just äsja mehe peale mõelnud ja nüüd oligi mees siin. Veelgi kummalisem oli see, et kuigi nad olid elanud aasta otsa kõrvuti majades, olid nad siiani vahetanud üksnes tervitusi ja mõned üksikud viisakussõnad ilmast. Nad polnud kordagi teineteise kodus käinud.

„Ma küpsetan ja peaksin panema küpsised jahtuma,“ ütles Wynn meest kööki juhatades. „Mis mure?“

„Mul on vaja sinu nõu.“

„Räägi. Mina olen alati valmis nõu andma.“ Wynn vaatas Garricki poole, kes tõmbas köögisaare alt pingi. „Kuigi mu nõuandeid ei pruugita kuulda võtta.“

„Nii see kipub olema.“ Garrick kiikas küpsiste poole. „Kas ma tohin?“

„Lase käia, aga ole ettevaatlik. Küpsised on kuumad.“

Garrick võttis küpsise ja puhus sellele peale. Ta sulges küpsist hammustades ja seda mäludes silmad.

„Super,“ kiitis ta Wynnile otsa vaadates. „Kui hea!“

„Täna.“

Kuigi vestlus oli suhteliselt tavaline, oli kõik muu selle hetke juures sürrealne. See, et Garrick istus Wynni köögis; see, et nad üldse rääkisid; see kõik. Kuigi Wynnil polnud midagi selle vastu, et mees ta köögis oli. Tema köögis ei käinud mehi just eriti sageli – kui jätta välja sellised mehed, kes parandasid nõudepesumasinat ja likvideerisid ummistust – ja tal polnud midagi vahelduse vastu. Pealegi oli tal paratamatult tunne, et talle anti täiuslik võimalus testida mõnda vestlust, mida ta oli endamisi harjutanud, kus ta mainis, et nad võiksid võib-olla millalgi välja minna.

„Joylyn kolib minu juurde,“ ütles Garrick teist küpsist võttes. „Minule on see uus kogemus.“ Ta vaatas Wynni poole. „Me pole varem koos elanud – vähemalt mitte alaliselt. Me oleme olnud koos nädalavahetustel ja puhkuse ajal, aga see on hoopis midagi muud. Ma tahan olla veendunud, et maja on talle mugav.“

Joylyn? Kes on Joylyn ja miks ta kolib Garricki juurde?

Aga samal hetkel, kui Wynn endale neid küsimusi esitas, popsatas ta närvilisse ajusse juba vastus. Garrickil on oma tüdruk. Selge see. Wynn oli end veennud, et kaks aastat pärast seda, kui ta eelmine suhe lõppes, on mees valmis kedagi uut leidma, ja nüüd kolibki Joylyn Garricki juurde sisse. Lihtsalt super.

„Ma arvan, et mul on selline mööbel, nagu vaja,“ jätkas Garrick. „Aga ma vajan abi muude asjadega. Et maja paistaks...“ Ta pidas pausi, just nagu otsiks õiget sõna. „Õdus.“

Wynni pea oli tühi. Täiesti tühi.

„Õdus?“

Kas Garrick oli tõesti kasutanud seda sõna? See polnud Garricki moodi sõna, aga mida Wynn ka teadis? Ta polnud kordagi kahtlustanud, et võiks olla keegi Joylyn, mis oli järjekordseks kinnituseks, et ta on täielik idioot.

„Ma tahan, et maja oleks tema saabudes kena,“ jätkas Garrick. „Tal on niigi raske, sest ta ootab ju last. Kui ta oleks vanem, oleks olukord vast kergem, aga ta on kõigest kaksikümmend üks ja...“

„Joylyn on kaksikümmend üks ja ootab last?“ küsis Wynn kime-damalt, kui talle endale meeldis.

Vähe sellest, et Garrickil on pruut, mõtles Wynn pahuralt. Aga see pruut on ise lapseohtu ja ootab last.

„Mida sa oma aruga mõtlesid? Ta on sulle liiga noor. Kuidas te üldse kohtusite? Kas sa passisid koolimaja väravas ja lootsid, et sul veab?“